

δαχτυλήθρα

δαχτυλήθρα κ. **δακτυλήθρα**, **η**, ουσ. [<αρχ. δακτυλήθρα], η δαχτυλήθρα. **1.** (στη γλώσσα της αργκό) η κωλοτρυπίδα: «έχωσα το μισό μου δάχτυλο μέσ' στη δαχτυλήθρα του και δεν πήρε χαμπάρι ο παλιόπουστος». Από παρομοίωση του δακτυλίου του πρωκτού με την οπή της δαχτυλήθρας. **2.** στον πλ. **οι δαχτυλήθρες**, (στη γλώσσα της αργκό) λωποδυτικό παιχνίδι παρόμοιο με τον παπά (βλ. λ.), μόνο που αντί για τρία παιγνιόχαρτα χρησιμοποιούσαν τρεις δαχτυλήθρες κι ένα κόκκο φακή. Σκέπαζαν τη φακή με τη μια δαχτυλήθρα, ύστερα μπερδεύαν ταχυδακτυλουργικά τις δαχτυλήθρες και, όποιος έβρισκε σε ποια δαχτυλήθρα από κάτω είναι η φακή κέρδιζε. (Λαϊκό τραγούδι: έπαιζα και **δαχτυλήθρες** κι εσύ μου ξηγιόσουν τρίχες κι έτρωγες τα τάληρά μου μ' άλλονε νοικοκυρά μου).

- **βάζω μια δαχτυλήθρα**, (για ποτά) πολύ μικρή ποσότητα, ελάχιστο (όσο χωράει δηλ. μια δαχτυλήθρα): «του ζήτησα να μου δώσει να πω λίγο και μου 'βαλε μια δαχτυλήθρα».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας